

specifikace: Věcně příslušným k obecnému požadavku chovatelky na uložení povinnosti k vydání průkazu původu štěňat příslušným spolkem je okresní soud.

§ 9 odst. 1 o. s. ř.

§ 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (ZŘS)

Ncp 487/2020

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze jako soud nadřízený rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Kučery a soudců Mgr. Martina Řezníčka a JUDr. Aleše Šťastného ve věci

žalobkyně: **J. H.**

zastoupená advokátem JUDr. Petrem Šlaufem
sídlem Kovářská 1253/4, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Český kynologický svaz, z.s.**, IČO 00550019

sídlem U Pergamenky 1511/3, 170 00 Praha 7
zastoupený advokátkou JUDr. Lenkou Deverovou
sídlem K Podjezdu 1444/3, 140 00 Praha 4

o uložení povinnosti vydat průkazy původu štěňat,

vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 49/2020, o určení věcné příslušnosti,

takto:

K projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni věcně příslušné okresní soudy.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 14. 2. 2020 u Obvodního soudu pro Prahu 7 (dále jen „předkládající soud“) domáhá po žalovaném vydání průkazů původu (blíže specifikovaných) štěňat. Tento žalobní požadavek žalobkyně odůvodnila tím, že z vyjádření tajemníka žalovaného ze dne 19. 8. 2019 vyplývá, že ke dni 13. 3. 2014 byl název její chovatelské stanice „Damastro“ zrušen na základě usnesení ČMKU a žalobkyni nadále nebyl umožněn chov psů všech plemen, pro které byla řádně zaregistrována. Žalobkyně v takovém zrušení názvu její chovatelské stanice spatřuje rozpor s dobrými mravy s tím, že „se žalobou na určení domáhá toho, aby žalovaná vydala průkazy původu štěňat na základě podané přihlášky k ČSK ze dne 19. 7. 2019“, když je „v situaci, kdy nečinností žalované nebylo dosud jakkoliv rozhodnuto o vydání průkazu původu štěňat, proti kterému by následně žalobkyně mohla příslušnému soudu navrhopat, aby rozhodl o jeho neplatnosti“. Žalobkyně uzavřela, že „vyvinula veškerou možnou snahu, aby jí předmětné rozhodnutí o vydání průkazů původu štěňat bylo vydáno, avšak marně“.
2. Předkládající soud předložil věc Vrchnímu soudu v Praze (dále jen „nadřízený soud“) k rozhodnutí podle § 104a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), s tím, že „má za to, že věcně příslušným soudem je Městský soud v Praze podle ust. § 9 odst. 2 písm. a) z. ř. s.“, respektive (ve smyslu svého informativního usnesení ze dne 20. 5. 2020, č. j. 10 C 49/2020 – 19, o němž se ve své předkládací zprávě nadřízenému soudu rovněž zmiňuje), že „má za to, že v projednávané věci se jedná o neplatnost rozhodnutí orgánu spolku a zdejší soud není proto k projednání věci věcně příslušný“. K podpoře uvedeného závěru překládající soud v příslušném informativním usnesení citoval znění § 3 odst. 2 písm. a) zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. ř. s.“).
3. Žalobkyně faktický závěr předkládajícího soudu o věcné příslušnosti krajských soudů odmítla s tím, že v tomto řízení se nejedná o rozhodování ve statusových věcech právnických osob, včetně jejich zrušení a likvidace, nejedná se rovněž o jmenování a odvolávání členů jejich orgánů nebo likvidátora či přeměn, přičemž se nejedná ani o rozhodování ve věci neplatnosti rozhodnutí orgánů spolku. Žalobkyně uzavřela, že ve věci není příslušný krajský soud k rozhodování jako soud prvního stupně.
4. Žalovaný ohledně otázky věcné příslušnosti konstatoval, že si není jistý, zda předmětné řízení je možné podřadit pod rozhodování ve statusových věcech tak, jak ho definuje usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3307/2016, když žalovaný nevydal „v žalobou napadeném postupu“ žádné rozhodnutí; žalobkyně sama označuje žalobu jako určovací v naléhavém právním zájmu, který však podle názoru žalovaného neprokazuje. Žalovaný uzavřel, že pokud má předkládající soud za to, že není věcně příslušný k projednání předmětné žaloby, tak je žalovaný srozuměn s tím, že věc bude předložena nadřízenému soudu k určení věcné příslušnosti.
5. Jak se z odstavce 1. odůvodnění podává, žalobkyně se svou žalobou jednoznačně domáhá toho, aby žalovanému byla uložena povinnost k nepeněžitému plnění, konkrétně povinnost vydat průkazy původu příslušných štěňat, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku. Bez významu je v daném ohledu nesprávný právní názor žalobkyně vyjádřený výslovně v žalobě (a nepřímou vyplývající i z označení věci - „o určení, že žalovaný je povinen vydat průkazy původu štěňat“), totiž že se v daném případě jedná „o žalobu na určení“, když tomuto závěru – posuzováno objektivně - nekoresponduje ani návazné konstatování žalované, že se (žalobou na určení) „domáhá toho, aby žalovaná vydala průkazy původu štěňat“, a to již bez ohledu na vlastní formulaci žalobního petitu, kdy žalobkyně v daném ohledu navrhla, aby předkládající soud vydal rozsudek, že „žalovaná je povinna vydat průkazy původu štěňat“ ve shora uvedené lhůtě k plnění.
6. Na takto vymezený předmět sporu - jenž je přitom určující pro stanovení věcné příslušnosti soudů ve sporném občanském soudním řízení (viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 3348/10) - nedopadá žádné speciální ustanovení zákonné povahy, které by

vylučovalo aplikaci § 9 odst. 1 o. s. ř., jež pro sporné občanské soudní řízení - o něž se v daném případě jedná - zakládá obecně věcnou příslušnost okresních soudů jako soudů prvního stupně.

7. Nepřípadným je v daném ohledu obecné a zavádějící konstatování předkládajícího soudu v příslušném informativním usnesení, že „v projednávané věci se jedná o neplatnosti rozhodnutí orgánu spolku“, na jehož podkladě - ve spojení s citací § 3 odst. 2 písm. a) z. ř. s. - předkládající soud nesprávně dovozuje vlastní nepříslušnost ve sporu, a to již jen proto, že předmětem tohoto řízení není vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu právnické osoby (§ 88, § 90 a § 91 z. ř. s.), případně jiné řízení typově podřaditelné pod § 85 písm. a) z. ř. s., a tedy i § 3 odst. 2 písm. a) z. ř. s.
8. S ohledem na vše shora konstatované rozhodl nadřízený soud způsobem uvedeným ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Praha 3. srpna 2020

JUDr. František Kučera
předseda senátu

